

နတ်ရွာမိုး

မခြမ်းတဲ့မိုး

မခြိမ်းတဲ့ မိုး

အနမ်းနဲ့ ပဲပွင့်ခွဲ ...

ငါ့ရဲ့ နှုတ်ခမ်းနှင်းဆီ

ပန်းနုရောင်က မပို့တပီ ...

ချစ်သည် ...၊

အပြစ်ကို သန့်ပြန့်ပါမှ

မွှေးရနံ့ထုံရီ ...

ရင်ခုန်သည် ။

အခန်း(၁)

ကျွန်တော့် ပရိသတ်ကို ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် မေးစမ်းပါရစေ။
တစ်ခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး အိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စပါ။ လိုရင်းပြောရရင်
... လူကြီးချင်း သဘောတူပြီး ပေးစားကြတဲ့ ကိစ္စဗျာ ...။

မေးချင်တာက .. ကျွန်တော်တို့ လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးမှာ ကမ္ဘာဦး ကာလကနေ ဒီကနေ့အထိဆိုရင် ခေတ်စနစ်တွေ အများကြီး ... အများကြီး ... ပြောင်းခဲ့ပြီဆိုတာ ပရိသတ်အသိပါ။

ပကတိ သဘာဝ အလင်းရောင်နဲ့ နေခဲ့ရတဲ့ လူသားဘဝတွေ နျူကလီယား စွမ်းအင်နဲ့ ထုတ်လုပ်တဲ့ လျှပ်စစ် အလင်းရောင်နဲ့ နေနိုင်လာကြပြီ။ အနည်းဆုံး ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးစံ ဆိုတာတွေလည်း ပြောင်းလဲလာတဲ့ ခေတ်နဲ့ အညီ လိုက်ပါပြီး စီးပွားလာတယ်ဆိုတာ ပရိသတ်တို့ သတိထားမိမှာ ပါ။

တောင်ရှည်ပုဆိုးနဲ့ ခေါင်းပေါင်းစတွေ၊ ပြန့်ထုတ်နဲ့ ထိုင်မသိမ်း အင်္ကျီ၊ ရင်ခံ၊ ရင်စည်း၊ ရင်ဖုံးတွေ သေတ္တာထဲ ခေါက်ထည့်ပြီ ... ကိုယ်ကြပ်တွေ၊ စတော့ကင်နီတွေ၊ အော်တာရှပ်တွေ ဝတ်လာကြတယ်။

ဘောင်းဘီရှည်တောင် ပွလိုက်၊ ကြပ်လိုက်နဲ့ ၊ ခုတော့ ခါးတင် ဖင်ကျွတ်ကလေး ဖြစ်လာတယ်။ ပြောင်းလဲလာတယ်။ အဟောင်းနေရာ အသစ်တွေ အစားထိုးလာတယ် ပြောပြတာပါ။

အဲဒီအသစ်မျိုးကြီးတော့ အသက်ရှူကြပ်လို့ ကျွန်တော်လည်း မကြိုက်ပါဘူး။ အမှန်ပြောရရင် ကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှု၊ ကိုယ့်ဓလေ့ကို မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းတယ်ဆိုတာ လူသားတိုင်းရဲ့ အရေးကြီးဆုံးမွေးရာပါ တာဝန်ဆိုတာ ပရိသတ်လည်း သိပြီးသား၊ ကျွန်တော်လည်း သိပြီးသား ...။

သိလို့ လည်း အားလုံး အသိတရားနဲ့ ဆင်ခြင်နေကြတာ ငြင်းစရာမရှိပါဘူး။ တစ်ချို့လည်း ... အင်းလေ၊ အင်းပေါ့ဗျာ ... နော၊ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် နည်းနည်းတော့ ရွေ့မှာ ပဲ ... ဒါ လက်ခံ စရာပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး အပြစ်မမြင်စေချင်ပါဘူး။ ရှိသလောက်တော့ ရှိတာ သဘာဝကျပါတယ်

ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေ၊ အတူတူ ကျောင်းပြီးခဲ့ကြတဲ့ အတန်းဖော်တွေ အားလုံး အော်တာဗျာ၊ လုံးဝ ... ဂေါ်လီပဲ။ ရေလည် မိုက်တယ်၊ ခိုက်တယ် ... ဆိုတဲ့ ကောင်တွေ။ ကျောင်းမှာ သာ ကျောင်းစည်းကမ်းနဲ့ မညီညွတ်လို့ တားမြစ်လို့ မလုပ်ကြတာ။ ကျောင်းခြံစည်းရိုး အပြင် ရောက်တာနဲ့ နားပေါက်တွေမှာ နားကပ်တွေနဲ့ ဖြစ်ကုန်တယ်။

ဂျော်ကြီးလို့ ခေါ်တဲ့ ခင်မောင်ဂျော်ဆို တစ်ဖက်ကို နားပေါက်သုံးပေါက် ဖောက်ထားတယ် ...။ နားရွက်ကိုင်းလေး အတိုင်း အထက်အောက် စီဖောက်ထားတာ အပေါ် နှစ်ပေါက်က ရွှေ၊ ငွေ၊ အောက်ဆုံး ပေါက်က နိုင်းတူးဖိုက် နားတောင်းကြီးမှ အကြီးကြီးဗျာ၊ ဝတ်တာလည်း အလန်း၊ လန်းလွန်းလို့ လန်ထွက်နေတာပဲ ... ပြောပါတော့ ...။

ဂျော်ကြီး၊ ဖုန်းကို၊ ဇေဇော်၊ ဗိုလ်တောက် (တောက်ထွန်း)၊ ထွန်းထက်ရှား၊ ထိပ်တင်ဘိုဘို၊ ခိုင်ကြီး၊ ချင်းလေးဆိုတာ ကျွန်တော့် အတန်းဖော် အရင်းအချာကြီးတွေ။ အားလုံး ဟော့တယ် လန်းတယ်ဗျာ ...။ အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပဲ ကော်လာတုံးနဲ့ တိုက်ပုံနဲ့ ၊ ယောပုဆိုးမဝတ်ရင် ကချင်ကွက်၊ ရခိုင်ပုဆိုး။

နည်းနည်းတော့ ကြည့်ရဆိုးပါတယ် ...။ အော်တာရှုပ်နဲ့ ဘောင်းဘီဖင်ကျွတ်၊ တင်ချိပ်ကလေး ဝတ်တဲ့ အုပ်စုထဲမှာ ကျွန်တော်ပဲ ကော်လာတုံး၊ တိုက်ပုံ၊ ရခိုင်ပုဆိုးနဲ့ ဆိုတော့ ... ကောင်မလေးတွေက မေးကြပါတယ်။

ထွင်တာလားတဲ့ ...။

ထွင်တာ မဟုတ်ဘူး ကိုယ့်အကြိုက်ပဲ .. အဲဒီ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု ခပ်တုံးတုံး ပုံစံကြီးကို ချစ်ကိုချစ်တာ။ တစ်နည်း ... ဒါ မြန်မာ့ လူငယ်၊ မြန်

မာ့ ယဉ်ကျေးမှုဆိုတဲ့ အသိကလည်း ဘဝင်ကိုင်ထားတော့ ဘယ်သူ ဘာ ပြောပြော ဂရုမစိုက်ဘူးဗျာ ... ဝတ်တယ်။

ကိုယ့်ဘာသာလည်း စဉ်းစားကြည့်ပါတယ်။ ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ဆိုတဲ့ ဘဝင်စတိုင်ကြီးနဲ့ ကျွန်တော်က ဒီခေတ်မှာ ဘယ်လို လူစားလဲဆိုတာ။ ကျောင်းကကောင်တွေကတော့ ကျွန်တော့်ကို သတ်မှတ်ကြ၊ နာမည်လည်း ပေးကြပါတယ်။

မင်းက ရိုးရိုးကြီး ဇေယျလို နေချင်တဲ့ ကောင်ပဲ ...၊ ဘယ်ခေတ်မှာ နေနေတာလဲ ... ဘာညာပေါ့။ ကျွန်တော် ရယ်ပဲရယ်နေ လိုက်တယ်။ နာမည်ပြောင်က ဘိတ်သိတ် တဲ့ ... ဘိတ်သိတ် ဆရာပုံ ပေါက်နေလို့ တဲ့ ။

ကျွန်တော့် အဖိုးကိုယ်တိုင် ရက်ပေါင်း နှစ်ဆယ်တိတိ ထိုင်တွက် ထိုင်ရွေးပြီး မှ ညှိပေးထားတဲ့ စည်သူမင်းသိန်း ဆိုတဲ့ နာမည်က အတန်းတက် roll call ခေါ်တဲ့ တစ်နေရာပဲ အသုံးတည့်ပြီး ကျန်တဲ့ အချိန် ဘိတ်သိတ်ဆိုတာ နာမည်ရင်းလိုတောင် ဖြစ်နေပြီ။

ထားပါတော့ ရှင်းကာမှ ရှုပ်တော့မယ်။ အဲ့သလို ခေတ်ကြီးထဲ ထုံးတမ်း အစဉ်အလာဆိုတာကို တရားဝင် ပြောင်းတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘဲ ... အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါ ကြည့်ပြီး နားလည်ပေး ခွင့်လွှတ်ထားပေး နေတဲ့ ကိစ္စ ...၊ အဲဒီ လူကြီးချင်း သဘောတူလို့ ပေးစားတယ် ဆိုတဲ့ အစဉ်အလာကြီး ကိုရော နားလည်မှုလေးနဲ့ ခွင့်လွှတ် ပြောင်းလဲ ပေးတာမျိုး မရှိသင့်ဘူးလားဗျာ ...။

အဲဒါ ... အဲဒါ ... မေးချင်တာ။

ဟိုးတုန်းက ဒီအစဉ်အလာက တကယ့်ကို အသုံးတည့်ပါတယ်။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ အမျိုးသားရော အမျိုးသမီးတွေပါ အင်မတန်

ဣန္ဒြေကြီးခဲ့ကြတာ။ ရှေးသတ်ပုံနဲ့ ပြောရရင် အိန္ဒြေရှင်ကြီးတွေ ပေါ့ဗျာ ...။

တည်တည် ခန့်ခန့် တွေနေကြ၊ ဗိုင်းကောင်း ကျောက်ဖိ နေကြရတဲ့ ခေတ်ကိုးဗျ။ အိမ်ကို ယောက်ျားသား သူစိမ်း ဧည့်သည် လာရင် မိန်းကလေးတွေ အခန်းထဲမှာ ပဲ နေကြရတာ ...။ လူကြီး မိဘ ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ လုံးဝ အပြင်မထွက်ကြေး။ ထရုံပေါက်က ချောင်းပြီး တွတ်ထိုးရင်ခုန်တဲ့ ခေတ်လေ။

အခုများ တော့ ပရိသတ်ရေ ..၊ ကောင်မလေးက ‘အိုပါ’ တဲ့ ခေတ်၊ အပျိုစကား လိုက်ပြောတဲ့ ခေတ်၊ လူပျိုစကား ဆိုတာ ကျန်ခဲ့ပြီ။

ရည်းစားထားတာ၊ အပျော်တွဲတာ၊ ရိုင်းရင် ခွင့်လွှတ်ပါ လက်မထပ်ဘဲ အတူနေတာ ... ဒီခေတ် ဇလားနဲ့ အုပ်ထားလည်း မြင်နေရတာပဲ။ ရိုးဟိုးဟိုး .. နေပြီဗျာ ..။

အဲ့သလောက်ကို လွတ်လပ်တာ ...၊

မဟုတ်ဘူး ... လွတ်ကုန်ကြတာ ...။

မကောင်းမှန်း သိသိကြီးနဲ့ ကောင်းခန့်ရှိတယ် ဆိုပြီး ဇွတ်တိုး နေကြတာ ...။ အဲ့သလိုနဲ့ ပေါင်းခန်းတွေ ရောက်ကုန်တာလည်း တစ်ပုံကြီး။

ပြောချင်တာက ရိုမန်းတစ်ပေါ့၊ စိတ်အာရုံ ခံစားမှု ဦးစား ပေးနေတဲ့ ခေတ်မှာ ... စိတ်တစ်ခုတည်း ကိုပဲ သီးသန့် ချုပ်ချယ်ပြီး သူ့ ဆန္ဒဆိုတာ ... ဒိုး ... ဝေးဝေးနေ မလှုပ်နဲ့ ။ ငါ့ဆန္ဒ အတိုင်းပဲ ... မင်းတို့ ယူလိုက်ကြ၊ လက်ထပ်လိုက်ကြ ... ဆိုတဲ့ တရားသေ ဝါဒဆန်တဲ့ ပဒေသရာဇ်တဲ့ ခေတ်နောက်ပြန်ဆွဲ အစဉ်အလာကြီးက ဒီနေ့ လူသားဝါဒ၊ လူ့အခွင့်အရေးနဲ့ ဘယ်လို ဆက်စပ်ပြ ကြမလဲ။

ကဲ ... အဲဒါထား၊ ဘာညာ ကွီကွ ဝါဒတွေ ... အိုခေ။ သေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင်ဗျာ။ မိဘတွေ သဘောတူတယ်ဗျာ၊ သားသမီးတွေ သဘောဆိုတာ ခိုးထား၊ ယူကြ၊ လက်ထက်ကြ၊ ဆီခိုးနား အနိမ့်ဆုံးနဲ့ အကြီးအကျယ် မင်္ဂလာဆောင် ပေးလိုက်ကြပြီ ... ဆိုပါစို့။

တစ်မိသားစုနဲ့ တစ်မိသားစု တစ်သက်တာ အတူတကွ ပေါင်းသင်း နေထိုင်ဖို့ မပါမဖြစ် ‘ အချစ်’၊ ငဲ့ညှာမှု၊ အပြန်အလှန် သနားကြင်နာမှု၊ နွေးထွေးတဲ့ ဆက်ဆံရေး၊ ပျော်ရွှင်၊ သင့်မြတ်ရေး၊ ကျွန်တော် ပြောနေတာ စိတ်ခံစားမှု အပေါ် အခြေခံနေတာ တွေချည်းပဲနော်၊ ပိုက်ဆံ မပါဘူး၊ ဂုဏ်ဓန၊ ရာထူး၊ အသိုင်းအဝိုင်း မပါဘူး၊ အသေသတ်ပစ်လိုက်တဲ့ စိတ်နှစ်ခုကို ပေါင်းခိုင်းလိုက်တာဗျ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ရဲ့ အိမ်မက်ထက် တစ်ပါးသူရဲ့ အိမ်မက်မှ အိမ်မက် ...။

ဒီလောက်ပြောရင် သဘောပေါက်ပြီး ကျွန်တော်လည်း လျှာကြောရှည်မိပြီ။ အဲဒါလေး ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့် ပရိသတ် ဖြေပါ ... ဖြစ်ရဲ့ လားလို့ ...။

ဖြစ်တယ်ကွ ... ငါတို့ မိတ်ဆွေထဲက ဘယ်သူဘယ်ဝါဟာ ... အိုခေကွာ ... ချစ်လို့ ယူလိုက်ကြတဲ့ သူတွေထက်တောင် မြဲသေး၊ ချစ်လိုက်တာမှ လည်း တုန်လို့ ။

ဟုတ်ပြီဗျာ ... အဲသလို ဖြေရင် ကျွန်တော် ပြောမယ်၊ အခု ကျွန်တော်ဗျာ ... မွေးစာရင်း၊ သန်းခေါင်စာရင်း၊ မှတ်ပုံတင် အရ ဘွဲ့လတ်မှတ် နာမည်ပါ အရ ... ကျွန်တော် စည်သူမင်းသိန်းရဲ့ အဖြစ်ဗျာ ...၊ နာမည်ပြောင် ဘိသိတ်ရဲ့ လက်ငင်း ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အဖြစ်ဗျာ ...၊ မိဘတွေက သူတို့ သဘောတူတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ပေးစားကြတော့မယ် ..၊ မိဘချင်း သဘောတူ ညှိနှိုင်းပြီး ကာယကံရှင် နှစ်ဦး မပါဘဲ သူတို့ မိဘ

ချင်း စေ့စပ်ကြတယ်။

အခု ... ရှေ့တစ်ပတ်ထဲမှာ မြရိပ်ညိုကို အပြတ်ငှားပြီး မင်္ဂလာ ဧည့်ခံပွဲကြီး ကျင်းပပေးမယ်။ ကျွန်တော် သတို့ သားနဲ့ လက်ထပ်ရမယ့် သတို့ သမီးကို မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ မနက်ခင်းကျမှ မင်္ဂလာခန်းမမှာ တွေ့ရမယ်။ အဲဒီတော့မှ တစ်သက်လုံး ပြောမနာ၊ ဆိုမနာ၊ သာတူညီမျှ ပေါင်းသင်းရမယ့် မိန်းမကို မြင်၊ ယူ၊ ပေါင်း ...။

မိဘတွေရဲ့ အတင်းကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ပရီသတ်။ ဒါ‘ထွင်’ တာပဲ။ ဒီလိုလေး ထွင်လိုက်ရုံနဲ့ ဘယ်လောက်ပြည့်စုံတဲ့ စိတ်သာယာ မှုမျိုး ရသွားမလဲ။ ရတယ်ထား၊ သားတွေ သမီးတွေ စိတ်မှာ ဘယ်လောက်ကြီးမားတဲ့ ခံစားမှု၊ အဆုံးအရှုံးတွေ ဖြစ်လာမလဲလို့ နည်းနည်းတော့ မတွေးပေးသင့်ဘူးလား ...။

(‘ကောင်းလို့ စီစဉ်တာပါကွ ...’ ‘ဒါပေမယ့် အဖေရယ် သမီးပေါင်းရမှာ မည်းမည်းကြီးလို့ ’စောဒက မတက်ရဲရင် ခက်ကုန်ရော)

ထားပါတော့ ဥပမာ ပြောတာပါ။ အခု ... ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ပိုဆိုးတာက သတို့ သမီး၊ သတို့ သားတို့ ရဲ့ ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းအားလုံး နှစ်ဖက် မိဘတွေ ပေါင်းပြီး အမှောင်ချထားတယ်။

အခု အမှောင်ထဲမှာ ကျွန်တော့် သတို့ သမီး ရှိနေတယ်။ သူ့ဘက်က ကြည့်ရင်လည်း ကျွန်တော်က အမှောင်ထဲမှာ ။ ကိုယ်ပေါင်းသင်း ရမယ့် သူက ဖြူလား၊ မည်းလား၊ ပုလား၊ ရှည်လား၊ အနေအထိုင်၊ အပြောအဆို ၊ အတတ်ပညာ၊ ဥပမိရုပ် ... ဘာ ... ဘာကိုမှ သိခွင့်မရှိတာ။

မင်္ဂလာဆောင် ရတော့မယ် ဆိုတဲ့ ကိစ္စတောင် အိမ်က ဒရိုင်ဘာ ကို အောင်ဒင်က တီးတိုးသတင်း ပေါက်ကြားပေးလို့ ... မဟုတ်ရင် ကျွန်တော် ဂိမ်းပြီဗျ။

ကျွန်တော်ကတော့ ရုပ်ချော၊ ဥစ္စာပေါ၊ ပညာတတ် တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော့်ဘာသာ မှန်ထဲ ကြည့်ရသလောက် အတော်ချောပါတယ်။ (ကျေးဇူးပြုပြီး ... ဘေးလူ အမြင်ကို လက်မခံပါဘူး ... ခင်ဗျား)

အဖေနဲ့ အမေကတော့ ကုမ္ပဏီ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတွေပါ။ မရမ်းကုန်းမှာ လက်ရှိနေတဲ့ ကျွန်တော့်တို့ အိမ်နဲ့ ခြံက ကာလပေါက်ဈေးနဲ့ တွက်ကြည့်ရင် သိန်းသောင်းကျော်တန်တယ်။ အိမ်စီးကား မော်ဒယ်အမြင့် သုံးစီးရှိတယ်။ ကျွန်တော် ကွန်ပျူတာနဲ့ ကျောင်းပြီးထားတယ်။ အလုပ်ကတော့ အိမ်မှာ ဆော့ဖ်ဝဲ အသစ်တွေ ရေးနေတယ်။

ကျွန်တော် အားကျတာ ဘီလ်ဂိတ် ... ပဲ။ အဲ့သလိုဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ် ...။ ကျောင်းနေစ အရွယ်ကနေ ကျောင်းပြီးတဲ့ အထိ ရည်းစား မရှိ၊ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်း မရှိ၊ လုံးဝ သန့်စင်တဲ့ လူ ..ပျိုဗျာ။

ကဲ ... အဲဒါ ကျွန်တော်ပဲ ... ငှဲငှဲ ...။

ကျွန်တော် လက်ထပ်ရမယ့် ကောင်မလေးက ဘယ်လိုလဲ ... ငွေကြေး ဘာညာ နားဗျာ၊ အိမ်မှာ တစ်ထောကြီး၊ လောလောဆယ် ကျွန်တော် အပျင်းပြေ ဖျော့ပစ်နေတာတင် တစ်လ သိန်းနှစ်ဆယ်မှ မကတာ၊ ဟိုနေရာ ... ဒီနေရာ လျှောက်သွားသုံးပစ်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်လုပ်ချင်တဲ့ ပရောဂျက် အတွက် ဝယ်ခြမ်းတာပါ။

နောက်ထပ် သိန်းထောင်ချီပြီး ရင်းစရာ တွေလည်း ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒီတော့ ... ယူရမယ့် အတူတူတော့ ရတာလေးက ပွဲတက်တင့်တယ် တာလေးဆို မဆိုးဘူးပေါ့၊ မဟုတ်ဘဲ ... နဖူး မောက်မောက်၊ နှာယောင် ကောက်ကောက်၊ ခြေသလုံး ထွားထွား၊ ခါးက တုတ်တုတ်၊ အသားမည်း မည်း၊ သွားကျဲကျဲဆို ... သေပြီဗျာ။ မကျဲဘဲ ခေါလည်း ဂိမှာ ပဲ။ ပုတလက်လေး ဆိုလည်း ဒုက္ခ၊ ဝတုတ်ကြီးဆိုလည်း ဒုက္ခ ...။

ယောက်ျားတွေများ သိပ်လိုချင် တတ်ကြတာ။ ကိုယ်သာ တစ်နေကုန် ခွေးလိုမ့်ကိုက်လို့ ... ဟဲ့ တစ်ချက် မောင်းချင်စရာ ရုပ် မရှိ တာ အနည်းဆုံး မယ်စကြိုဝဠာလောက် လိုချင်တာချည်းပဲ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ပရိသတ်ရဲ့ ... မငြင်းနဲ့ ... တစ်သန်းကြေး လောင်းမလား။

ထားပါတော့ ...။ ကဲ .. အခု ကျွန်တော့် အဖြစ်ကို ကျွန်တော့် ပရိသတ်တွေ သိပြီဆိုရင် အကြံဉာဏ်လေး ပေးဗျာ။

မင်းယူလိုက်ကွာ၊ လက်ခံလိုက်၊ တစ်ကယ် မြင်ရမှ ... မဝတ်ဘူး ဆို လည်း တစ်လလောက် ပေါင်းပြီး ကွာရှင်းလိုက်ပေါ့။

အဲသလို ပြောမယ်ဆိုရင် မပြောပါနဲ့ တော့ ...။

ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ ကောင်က အင်မတန် လူသားဆန်ပြီး ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ လူ့ကျင့်ဝတ်ကို ဘယ်လောက် တန်ဖိုးထားတယ် ဆိုတာ ဘိတ်သိတ် ဆို တဲ့ နာမည်နဲ့ တင် လုံလောက်နေပါပြီ။ ကိုယ်ချင်းစာစိတ် ဆိုတာ ကိုယ့် ဘဝနဲ့ ထပ်ပြီး နားလည် ခံစား စာနာပေးတဲ့ စိတ်ပါ။

မည်းကျွတ်ပြီး ခြေထောက်က အတိုတစ်၊ အရှည်တစ်၊ အရှည်က ခြေသန်းမပါ၊ လက်က တံတောင်ဆစ် နေရာက အရိုးဆက် ကြီးပြီး ကွေးနေ၊ ဆံပင်က ကျိုးတိုကျဲတဲ့၊ နဖူးမောက်၊ ပါးရိုး ခွက်ပြီး ရှေ့သွား နှစ်ချောင်း ငေါထွက်နေတဲ့ မိန်းမလည်း အရှက်၊ အသက်၊ ဘဝ ဆိုတာရှိ တယ်။ လူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ် ဆိုရင် ကျွန်တော့်စိတ်နဲ့ ဘယ်လိုစွန့်ပ စ် မလဲ။ သေမှာ ပဲ ... ကွာရှင်းတာမျိုး မလုပ်ပေမယ့် ကျွန်တော် သေ သွားနိုင်တယ်။

အသေခံလို့ တော့ မဖြစ်သေးဘူးဗျ။ ရှေ့လျှောက် ကျွန်တော့် ဝါသနာ နဲ့ ရည်ရွယ်ချက် အတိုင်း အသက်ရှင်ဦးမှ ဖြစ်မယ်။

အဲဒီတော့ ...

အဲဒီတော့ ... ကျွန်တော် ဒီလို ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်ဗျ ..။
